

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Cu privire la calendar

Problemele în legătură cu calendarul au interesat întotdeauna și mai interesează și azi pe credincioșii Bisericii creștine. De aceea, în cele ce urmează ne vom ocupa cu câteva probleme care s-au pus și se mai pun în legătură cu calendarul.

Calendarul este o formă de măsurare a timpului. El a luat naștere din necesitatea pe care au simțit-o oamenii de a-și fixa sărbătorile și diferitele evenimente la anumite date și de a avea o anumită măsură și regularitate în activitatea și viața lor de fiecare zi.

Mai limpede spus, sub calendar înțelegem aceea rânduială privitoare la zilele, săptămânile și lunile anilor, indicând fazele lunii și ale celorlalte astre, sau evenimentele care sînt legate de anumite zile sau date din cursul anului. Acesta e calendarul civil, care a fost întocmit pe baza unor rezultate dobîndite prin observarea mișcării aparente a soarelui și ale celorlalte astre, rezultate care nu întotdeauna au fost în deplină armonie cu calendarul astronomic sau solar.

Calendarul bisericesc este și el o rânduială cu privire la sărbătorile bisericești, în special cu privire la acele zile în care sărbătorim evenimente din viața Domnului Hristos, a Sf. Fecioare Maria sau ale Sfinților. La început, creștinii țineau calendarul iudaic iar mai târziu au adoptat și ei calendarul roman, în care făceau diferite însemnări cu privire la unele sărbători ținute în anumit loc sau despre moartea unor mucenici care au suferit martiriul în anumite zile, zile care apoi se serbau anual și care mai târziu s-au generalizat devenind sărbători pentru toată creștinătatea.

Calendarul are următoarele unități de măsură: ziua, orele, minutele și secunde. O unitate mai mare este anul.

Anul solar, astronomic, ceresc, este intervalul de timp care este necesar învîrtirii complete a Pămîntului în jurul Soarelui, sau intervalul dintre două treceri consecutive ale Soarelui la echinocțiul de primăvară (21 martie). Timpul necesar pentru această rotire a Pămîntului în jurul Soarelui este de 365 zile, 5 ore, 48 minute și 45 secunde.

Calendarul folosit azi aproape în întreaga lume, este un calendar întocmit de marele astronom din Alexandria pe nume Sosigenes și care a fost introdus în întreg imperiul roman din porunca împăratului roman Caius Iulius Caesar, la 1 ianuarie anul 45 î. d. Hr. După numele lui Iulius Caesar, care a poruncit și întocmirea și introducerea acestui calendar, el s-a numit iulian.

Anul din calendarul lui Sosigenes era de 365 zile și 6 ore. Cele 6 ore tot din 4 în 4 ani formau o zi, care se adăuga la luna februarie. Luna februarie avea deci, în anii ordinari (de 365 zile), 28 de zile, iar anii de 366 zile (numiți bisecți), 29 zile. Tot la al patrulea an luna februarie are o zi mai mult (bis) și din motivul acesta anul se numește „bisect”.

S-a constatat însă că oricît de bine ar fi fost întocmit calendarul lui Sosigenes el era mai lung decît anul solar cu 11 minute și 14 secunde. S-ar putea crede că aceste cifre sînt un lucru de nimic, totuși, diferența aceasta de timp a dus la ivirea unei serii întregi de greutăți de natură religioasă și socială.

La început, diferența aceasta nu s-a observat, însă, după un număr mai mare de ani, s-a văzut că ea crește și formează un număr tot mai mare de zile. Astfel, s-a observat că la un număr de 128 ani, calendarul iulian se lungea cu o zi, însă rămînea în urmă față de data reală a echinocțiului solar. Diferența de o zi care se verifică după

fiecare număr de 128 ani între calendarul iulian și cel solar ne spune că soarele trece tot cu o zi mai înainte prin punctul său echinocțial, față de ceea ce indică calendarul iulian. Din această cauză calendarul iulian rămînea treptat în urmă. În 1582 el era în urmă cu 10 zile, iar în anul 1923 era în urmă cu 13 zile.

Astfel, pe timpul Sinodului de la Nicea ținut la 325, echinocțiul de primăvară era la 21 martie, în secolul al XVI-lea, din cauza acestei întârzieri, a fost la 11 martie, iar în 1923 echinocțiul de primăvară cădea la data de 8 martie, a calendarului iulian, creindu-se deci o vădită nepotrivire între mersul Soarelui și calculul greșit al astronomului egiptean Sosigenes.

Datorită acestei nepotriviri s-au produs unele tulburări și la calcularea anotimpurilor și mai ales la fixarea sărbătorilor Sf. Paști, care, conform hotărîrilor Sinodului ecumenic de la Niceea (325), trebuiau serbate în prima Duminică după lună plină de după echinocțiul de primăvară (21 martie). Dacă s-ar întâmpla însă ca Paștile să cadă deodată cu Paștile iudaice atunci Paștile creștine se amîna pentru Duminica următoare. Conform acestei reguli, Paștile trebuiau să cadă într-un interval de 35 zile între 22 martie și 25 aprilie. S-ar fi ajuns cu timpul — datorită acestei nepotriviri — ca Paștile să nu mai fie serbate la timpul lor, ci mai târziu, chiar și vara.

Mulți au fost oamenii de știință și din Orient și din Occident care văzînd această nepotrivire cereau îndreptarea calendarului. În Orient prin secolul al XIV-lea erau: Matei Blastares, Nichifor Grigoras și Isac Arghiros. În Occident, erau Roger Bacon, Petru d'Ailly și alții. După căderea Constantinopolului sub turci (1453) mulți învățați greci în problema calendarului s-au refugiat în Apus unde au căutat să lucreze pentru îndreptarea lui.

Conciliul Tridentin (1545—1561) a luat în discuție și problema calendarului. În cele din urmă papa Grigorie al XIII-lea (1572—1585) a îndreptat calendarul înlăturînd cele 10 zile de întârziere a calendarului iulian socotind ziua de 5 octombrie a anului 1582 ca ziua de 15 octombrie. Această îndreptare a calendarului e cunoscută sub numele de „reforma gregoriană”, alții îi spun „calendarul gregorian”, iar alții îi zic „stil nou” față de calendarul neîndreptat care e numit „stil vechi”.

Reforma papei Grigorie al XIII-lea readuce echinocțiul astronomic de primăvară, care atunci cădea la 11 martie, la data reală de 21 martie.

Trebuie să recunoaștem că această reformă a calendarului a contribuit — într-o mai mare măsură — la aflarea unui sistem calendaristic care să stea mai în acord — după cuvîntul unui savant profesor de teologie român — „cu marele ceas al lumii: cu soarele, luna și stelele”.

Acest calendar îndreptat al papei Grigorie al XIII-lea a aflat, mai ales în țările din Apusul Europei, o acceptare generală. Și în acest calendar însă rămîne o diferență de aproximativ 24 secunde cu care este mai lung decît anul astronomic. Aceste secunde în curs de 4.000 de ani formează o diferență de o zi între calendarul gregorian reformat și cel astronomic.

În Bisericele Ortodoxe problema îndreptării calendarului s-a pus în timpuri mai apropiate de noi.

După primul război mondial s-a creat un curent favorabil îndreptării și unificării calendarului și printre țările ortodoxe, mai ales că s-a ajuns și la această nepotrivire ca în aceste țări să fie în uz

(Continuare în pag. 2)

Gînduri creștine de primăvară

Anotimpul primăverii este cel mai frumos, cel mai iubit, cel mai mult așteptat dintre toate anotimpurile. Și aceasta nu numai pentru copii, ci, deopotrivă, pentru oamenii de toate vîrstele, deoarece primăvara e simbolul bucuriilor și al nădejților renăscute și reînviolate deodată cu reînnoirea naturii, e izvorul năzuințelor veșnic tinere, care însuflețesc deopotrivă pe cei tineri ca și pe cei mai vîrstnici. Primăvara aduce pentru toți nu numai mireasma aerului reavăn și înviorător al codrului care mereu întinereste și renaște sub lumina și căldura razelor binefăcătoare ale soarelui, dar în același timp aduce o nouă poftă și un nou dor de viață, un nou imbold la înfrățire prin muncă, tuturor celor dornici să-și dea obolul lor la înfrumusețarea și la înflorirea patriei noastre dragi, de care ne leagă sentimente atît de complexe și de trămice.

Dar primăvara mai are o semnificație îndeosebi pentru creștini. Pentru creștinul adevărat, primăvara este un potrivit prilej de înnoire sufletească și de sporire a dorințelor și năzuințelor lui în spre bine. Căci dacă anotimpul iernii ține în amortire natura ascunsă sub imensul covor de zăpadă, care-i dă pămîntului căldura necesară spre a feri firavele rădăcini ale cerealelor de îngheț, nu-i mai puțin adevărat că sufletul creștinului în acest anotimp parcă stă în așteptarea unor evenimente deosebite, la care-l supune asprimea și răceala iernii. Și cu toate că la începutul acesteia, sufletul creștin se tresaltă de bucuria pe care o aduc sărbătorile Nașterii și Botezului Domnului, bucuria cea mai mare a creștinilor o aduce însă praznicul Învierii Domnului, sărbătoare care coincide cu venirea primăverii. Astfel, după săptămînile de reculegere și întristare pe care le prilejuiește Postul Patruzecimii, la sfîrșitul acestuia sosește Praznicul Bucuriei, sărbătoarea Învierii Domnului, eveniment care pecetluiește definitiv biruința vieții asupra morții, precum o spune așa de simplu, dar atît de frumos troparul Învierii Domnului: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcînd...”. Această înălțătoare bucurie creștină se îngemănează însă cu bucuria reînvierii naturii în anotimpul primăverii, de aceea convingerea oricărui creștin este că acum și întotdeauna, triumful vieții asupra morții este o biruință definitivă, că viața e mai puternică decît moartea, deoarece Mîntuitorul Hristos a venit în lume pentru a da lumii cît mai multă viață: „Eu am venit în lume, ca oile mele să aibă viață și cît mai multă să aibă” (Ioan 10, 10).

Primăvara, bucuria vieții se simte și se trăiește de întreaga natură, care s-a trezit spre o nouă viață. Covorul de verdeață care acoperă pămîntul devine tot mai pitoresc și mai armonios, iar viețuitoarele, de la cele mai mici, pînă la cele mai mari, însuflețesc întreaga natură cu freacățul vieții lor. Cîntecul măiestrit al păsărilor se împletește cu zumzetul albinelor, simfonia naturii dobîndind astfel tonalități care ne dau fiori de adevărată desfătare. Viața se desfășoară din plin, căci ea a biruit amortirea și inactivitatea din timpul iernii. Dar creștinul nu uită că toate aceste minunății ale naturii se petrec după voința Aceluia despre care Psalmistul a spus: „Cît de minunate sînt lucrurile tale, Doamne, toate întru înțelepciune le-ai făcut și e plin pămîntul de făptura ta” (Ps. 103, 24). Toată făptura neînsuflețită aduce astfel un omagiu Celui ce le-a supus pe toate legii Sale celei veșnice!

Dar dacă bucuria renașterii la viață e o lege a întregii firi însuflețite, cum să nu fie ea legea celei mai înalte făpturi, zidită după chipul lui

(Continuare în pag. 2)

Cu privire la calendar

(Urmare din pag. 1)

două calendare: calendarul îndreptat pentru viața civilă, a statului, și calendarul neîndreptat în viața bisericească.

Congresul interortodox din luna mai 1923 de la Constantinopol, la care au participat Bisericile Ortodoxe autocefale, printre care și Biserica Ortodoxă Română, a recomandat tuturor Bisericilor Ortodoxe îndreptarea calendarului, dar după un sistem mai bun în care diferența între anul calendaristic și anul solar nu e decât de 2.02 secunde, având o întârziere de abia o zi numai după 42.772 ani.

Hotărârile acestui Congres — fiindcă nu reprezenta toate Bisericile autocefale — n-au putut avea caracter obligatoriu, rămânând ca fiecare Biserică Ortodoxă să le pună în aplicare când va socoti timpul potrivit.

Biserica Ortodoxă Română a fost printre cele dintâi care a adoptat îndreptarea calendarului. Astfel, în Biserica noastră ziua de 1 octombrie 1924 (prin înlăturarea celor 13 zile de întârziere) a fost socotită ziua de 14 octombrie 1924.

Apocriptele toate Bisericile Ortodoxe au adoptat calendarul îndreptat ne mai rămânând la „stilul vechi” decât Patriarhia Ierusalimului, Bisericile Ortodoxe din Rusia și Serbia, mănăstirile de la Muntele Athos și Sinai.

Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare a consacrat în anul 1967 câteva ședințe problemei calendarului. În 22 decembrie 1967 a decis introducerea, începând cu 20 decembrie 1968, a calendarului iulian îndreptat. Motivul introducerii acestui calendar este că aceasta este „dorința clerului și a poporului dreptcredincios bulgar, înlătură nepotrivirea ca Anul Nou să fie sărbătorit înainte de Nașterea Domnului, corespunde tendințelor ecumenice ale Sf. Biserici” și însemnează totodată „o revenire la tradițiile cultice și bisericești ale poporului bulgar”.

Ca urmare a acestui curent și în Bisericile care n-au adoptat încă calendarul iulian îndreptat, devine tot mai populară ideea că acest calendar trebuie îndreptat.

Trebuie să amintim însă și faptul că Bisericile Ortodoxe care au primit îndreptarea calendarului, au consimțit ca Paștile și sărbătorile legate de ciclul pascal să fie sărbătorite după stilul vechi, urmând ca numai sărbătorile cu dată fixă să fie sărbătorite după calendarul îndreptat. Din acest motiv problema calendarului nu este rezolvată pe deplin, ea rămânând ca o temă care urmează să fie rezolvată de Sfântul și Marele Sinod Ortodox, care se va ține într-un timp apropiat.

Îndreptarea calendarului a întâmpinat unele greutăți din partea unor credincioși nepricepători și fanatici, puțini la număr, care au format (la noi) o opoziție față de autoritatea bisericească și față de hotărârile Bisericii, numindu-se „stilisti” sau „calendaristi”. Aceștia au provocat unele neplăceri și dezordini, mai ales în Moldova, fiindcă confundă calendarul și pascalia cu dogma, deși calendarul nu are nici o legătură cu dogmele Bisericii, după cum nici dogmele nu au legătură cu calendarul. Schimbând sau îndreptând calendarul noi n-am schimbat credința, legea noastră strămoșască, care este aceeași și azi după cum a fost de la început.

Biserica noastră Ortodoxă a păstrat rânduiele noastre bisericești și sărbătorile așa cum au fost ele fixate de Sf. Părinți. Ceea ce s-a îndreptat a fost o greșală de calcul din vechiul calendar neîndreptat, care îndreptat fiind a fost pus în concordanță cu calendarul astronomic, cu Soarele, acest mare ceasornic al lumii, care constituie temelul măsurării timpului.

Faptul că Biserica Ortodoxă Bulgară s-a hotărât să adopte calendarul iulian îndreptat este un argument în plus în sprijinul acestei îndreptări. Este semnul cel mai evident al convingerii care s-a creat în rîndurile credincioșilor Bisericii Bulgare, de a pune de acord și în concordanță calendarul cu adevărul științific.

Din toate acestea pe care le-am spus rezultă că numai un calendar îndreptat ne poate da certitudinea să prăznuim Sf. Paști chiar la data convenită, adică în prima Duminică după lună plină, de după echinocțiul de primăvară.

Socotim că e momentul potrivit acum, având și exemplul Bisericii Ortodoxe Bulgare, ca credincioșii români care mai stăruie în ideea lor „stilistă” să lapede greșelile lor convingeri și să revină la rînduiele Bisericii noastre strămoșești, care n-a schimbat nimic din învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Cu toții împreună să mărturisim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sf. Duh.

Pr. Prof. Alex. Moisiu

Să înviem cu Domnul

Sufletul nostru se umple azi de lumină duhovnicească — pentru că toate s-au schimbat față de ziua de ieri. El saltă de bucurie pentru că, uniți cu Domnul, am ajuns în comunitate de viață fericită cu El prin Sf. Taină a Mărturisirii și a Sf. Cuminecături.

Această bucurie pornește din Învieria Domnului, praznic pe care l-am serbat nu de mult. Experiența vieții religioase ne arată, în chip intim și personal, că centrul de gravitate al sufletului creștin este Învieria Domnului. Din mormîntul gol al Domnului se revarsă tainic și etern o liniște și o pace netulburată peste ființa noastră, iar inima tresaltă în vibrații duhovnicești cu fior de veșnicie.

Totul este opera harului divin, care izvorăște de Sf. Învierie, praznicul praznicelor și sărbătorilor, soarele mîntuirii și al fericirii noastre. Sf. Învierie este temelia credinței că Hristos Domnul este Dumnezeu adevărat, care se jertfește pentru noi etern din dragoste nesfîrșită. Ea ne întărește nădejdea în învierea de obște a trupurilor noastre. Mai mult, Sf. Învierie ne dă încredințarea deplină că există o veșnicie fericită pe care o putem cîștiga prin trăire sinceră și permanentă în duhul dragostei evanghelice. Prin Învierie s-au rupt încuietorile cele veșnice, iar puterea iadului și a morții s-a sfărîmat. „Unde-ți este moarte boldul, unde-ți este iadule biruința?” Așa se întrebă Sf. Apostol Pavel (1 Cor. 15, 55) și cu el se întrebă Sf. Ioan Gură de Aur în cuvîntul de învățătură din ziua Învierii. Iadul s-a zdrobit și s-a golit de cei buni și drepiți, iar moartea s-a omorît pentru cei ce viețuiesc în Hristos. Adam a înviat și Eva se bucură și cu ei ne bucurăm și noi toți.

Hristos Domnul a înviat ca Om și ne-a arătat că și noi vom învia. El este primul om duhovnicesc care nu mai moare, pentru că păcatul și diavolul nu-l stăpînesc iar moartea n-are putere asupra Lui. Domnul s-a jertfit pentru noi și a înviat ca să ne slobozească din păcat și să ne dăruiască viața cea veșnică, pe care am avut-o în paradis, dar pe care am pierdut-o prin neascultare de Dumnezeu.

Începînd cu Sf. Învierie a intrat în istoria omnirii harul divin și cu el a strălucit icoana omului duhovnicesc pe care trebuie să o realizeze fiecare creștin. Acum începe împărăția harului, care va dura pînă la sfîrșitul veacurilor. Acum se pune temelia veșnică Bisericii, care este împărăția lui Dumnezeu pe pămînt. Înlauntrul acestei împărății, omul credincios primește forțe uriașe, energii inepuizabile împotriva păcatului și a diavolului, pentru triumful idealului religios-moral în lume, pentru personalizarea și îndumnezeirea sa, pentru slujirea valorilor absolute: Adevărul, Binele și Frumosul, întrupate în Hristos-Dumnezeu.

Îmbrățișînd întreg cosmosul uman, ziua Învierii este începutul restaurării armoniei dintre om și Dumnezeu și a împăcării noastre unul cu altul.

Ziua Învierii ne îndeamnă să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să-i iertăm de toate cîte ne-au greșit. Iertîndu-ne și împăcîndu-ne unii cu alții viața ni se luminează și se umple de bucurie și valoare, iar sufletul se renaște și petrece în sărbătoare și cu veselie cîntă cu îngerii: „Acum toate de lumină s-au umplut și cerul și pămîntul și cele dedesubt, pentru că prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începutul vieții veșnice” (Cata. Paștilor).

Praznicul Învierii Domnului ne zice: Bucurați-vă și vă înălțați cugetul curat spre Domnul care prin cruce a adus bucurie la toată lumea, a izbăvit de întristare și durere, de lacrimi și de moarte. Toată suflarea să laude pe Domnul, pentru că vedem azi pe adevăratul și veșnicul nostru Mîntuitor, pe Fiul lui Dumnezeu și Fiul Fecioarei, care, înviind din morți, a rupt zapisul păcatului și ne-a dezlegat din blestemul lui Adam.

De aceea, ridicați-vă! Nu mai zăboviți în robia neîncrederii lui Toma și deznădejdea lui Iuda. El ne învață azi că *Adevărul și Lumina sînt mai tari decât minciuna și întunericul; Binele și Iubirea înfrîng raul și ura; viața biruiește moartea și virtutea este mai tare decât păcatul.* Dumnezeu călăuzește pașii omului pe drumul binelui, iar prezența și lucrarea Lui nu pot fi împiedicate de răutatea și păcatele oamenilor. El este ființă, absolută și infinită, iar noi sîntem mărginiți și în slăbiciuni. De aceea, ca creștini, cea mai înaltă înțelepciune a vieții este să ne supunem lui Dumnezeu și să slujim voii Sale. Aceasta este cheia și taina fericirii noastre.

Ziua Învierii este începutul apostolatului creștin. La fel ca femeilor mironosițe și Apostolilor, îngerul Domnului, care a prăvălit piatra de pe mormînt în dimineața Învierii, ne zice azi și nouă: „Mergeți și vestiți tuturor bucuria cea mare că

Hristos Domnul a înviat din morți”. Lumina se aprinde din lumină și viața cea nouă pornește unul de la altul, de la exemplul nostru cel bun, din lumina noastră duhovnicească, pe care trebuie să o transmitem în jurul nostru.

Luminatu-ne-am cu lumina Învierii Domnului? Tresăltat-am de bucurie că am început — cu Hristos Domnul — o viață nouă, mai bună, mai curată și mai sfîntă? În adîncul nostru trăim adevărul pe care-l cîntăm la strună, timp de 40 de zile: „Ieri cu Tine m-am îngropat, Hristoase, astăzi mă scol împreună cu tine?”. Murit-am păcatului? L-am depărtat de la noi, devenind frămîntătură nouă; om nou, în gînd, în vorbă și în faptă? Să cugetăm adînc la aceste întrebări. *Dacă sîntem un om nou, atunci vom fi adevărați creștini, vestitori ai Învierii, pentru că ne ridicăm din moarte la viață și de pe pămînt la cer și cu noi ridicăm și înviem și pe alții.* Dar, dacă sîntem tot omul cel de ieri, omul cel vechi al păcatului, *cîntarea noastră este o vorbă goală și o aramă sunătoare* care ne osîndește în veci. În acest caz nu vom simți lumina Învierii Domnului.

Cu Luca și Cleopa, să rugăm neîncetat pe Domnul să rămînă cu noi toți, ca lumina și harul Învierii Sale să ne călăuzească pașii în toate zilele vieții noastre! Să facem cele plăcute Lui, spre lauda lui Dumnezeu, bucuria și mîntuirea sufletului nostru, acum și în veci. Prot. S. Radu

Gînduri creștine de...

(Urmare din pag. 1)

Dumnezeu? Căci dacă primăvara înseamnă reînvierea naturii întregi spre o nouă viață, tot astfel Praznicul Învierii Domnului, primăvara vieții creștinului, trebuie să constituie pentru el izvorul renașterii lui spre o nouă viață, spre o viață mai bună și mai curată decât cea de pînă atunci, spre o viață trăită în duhul învățăturii Celui ce a înviat din morți, a Celui ce, prin moartea Sa, ne-a scăpat pe noi din robia morții celei veșnice și din osînda păcatului, renăscîndu-ne la o nouă viață. Duhul vieții în Hristos trebuie să pătrundă în sufletul fiecărui creștin, o dată cu sosirea luminatului praznic al Învierii Domnului, căci această „luminată și sfîntă zi”, praznicul praznicelor și sărbătorilor, e temelul și izvorul celei mai mari bucurii a creștinilor. Ne-o arată aceasta Sfintele Evanghelii, care subliniază bucuria pe care Învieria Domnului a adus-o Apostolilor și femeilor mironosițe (Mt. 28, 8—9; Ioan 20, 16; 20, 20).

De această bucurie duhovnicească trebuie să fie cuprins sufletul oricărui creștin, ea fiind urmasa firească a harurilor pe care Mîntuitorul Hristos le-a revărsat, prin Învieria Sa, asupra tuturor oamenilor. De aceea, poetul sfînt ne îndeamnă să ne manifestăm această bucurie, cu prilejul acestui praznic: „Ziua învierii și să ne luminăm cu serbarea și unii pe alții să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcînd și celor din mormînturi, viață dăruindu-le”. Aceste cuvinte sînt mărturia noului fior de viață ce cuprinde sufletul creștinului: o viață plină de bucurie și de dragoste pentru semenul nostru, o viață pusă în slujba apelului nostru, o viață trăită în duhul înfrățirii universale. Această renaștere a creștinului spre o nouă viață dobîndește și o altă semnificație: ea înfrățeste întreolaltă nu numai pe creștini cu frații lor de alte credințe, ci înfrățeste pe oameni cu întreaga creatură într-un înnoirea vieții, deoarece prin jertfa Fiului lui Dumnezeu întreaga natură supusă stricăciunii prin păcatul lui Adam, s-a slobozit din robia acesteia, spre slobozenia mării fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 20—21).

Iată de ce, în înnoirea și trezirea naturii spre o nouă viață în anotimpul primăverii, creștinul trebuie să vadă nu numai supunerea firii la legea ce i-a fost dată de Creatorul ei, ci deopotrivă un semn al biruinței universale a vieții asupra morții, adusă în lume de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, a biruinței binelui asupra răului, a virtuții asupra păcatului. Dar în același timp, el nu trebuie să mai cadă sub robia păcatului, ci trebuie să-și rînduiască viața după voia lui Dumnezeu, trăind în pace și dragoste frățescă cu semenii săi. Și înfrățit cu natura în aceeași bucurie de viață pe care o aduce primăvara, el are datoria să viețuiască după îndemnul Sf. Apostol Pavel: „... cîte sînt devărate, cîte sînt cinstite, cîte sînt drepte, cîte sînt curate, cîte sînt iubite, cîte sînt cu nume bun, orice virtute și orice laudă... acestea să le faceți și Dumnezeu păcii va fi cu voi” (Filip. 4, 8—9).

I. Zăgreanu

La aniversarea lui

DIMITRIE BOLINTINEANU

În cursul lunii aprilie a. c., în întreaga țară, ba chiar și peste hotare, a fost sărbătorit poetul și scriitorul Dimitrie Bolintineanu, cu prilejul împlinirii a 150 de ani de la nașterea sa. Pentru cinstirea amintirii acestui vrednic fiu al poporului nostru, îndrăgit de noi toți încă de pe băncile școlii, se încrestează și aceste modeste rânduri.

D. Bolintineanu s-a născut în 1819, în comuna Bolintinul de Vale de lângă București, ca fiu al românului macedonean Enache Cosmad și al Anicai Caloian. De timpuriu rămâne orfan de tată, din care cauză împreună cu mama și sora sa se mută la București. Aici primește primele noțiuni de scris și citit, urmând cursurile școlii de la Colțea, iar mai târziu pe cele de la Sf. Sava.

În toamna anului 1843 îl întâlnim ca membru al Asociației revoluționare „Frăția”, alături de N. Bălcescu, Ion Ghica ș. a., cu care va fi apoi în bune relații de prietenie, la baza acestor relații stînd aspirațiile comune de libertate și ridicare a țării și poporului din care făceau parte, copleșit de multe suferințe în acea vreme.

În februarie 1848 este martor la revoluția care a izbucnit în capitala Franței, unde poetul se afla la studii. De aceea, împreună cu alți tineri români, se întoarce în țară, luînd parte activă la pregătirea revoluției din Țara Românească, îngrijindu-se, de pildă, de apariția ziarului „Popolul suveran”, al cărui redactor responsabil va rămîne pînă la înăbușirea revoluției.

În septembrie însă îl găsim printre cei 22 de fruntași ai revoluției muntene, porniți sub escortă într-un exil, din care Bolintineanu nu se va întoarce decît după 9 ani. Cu dorul țării și al celor dragi în inimă, el va folosi însă acest timp dînd la iveală o seamă de lucrări cu caracter patriotic, de cunoaștere a Principatelor Române și de afirmare a drepturilor lor în fața lumii. Tot în acest interval întreprinde o serie de călătorii în Palestina, la Locurile sfinte, cum le numim noi creștinii, în Egipt, în părțile Macedoniei la aromâni etc. Sînt semnificative pentru această perioadă următoarele rânduri, desprinse dintr-o prefață la o lucrare a poetului nostru apărută la Iași în 1855: „Cetitorul, dacă va afla mulțămire citînd-o, dacă va lăcrima ca cel ce scrie aceste rânduri la paginile consacrate pentru amorul Patriei, aducîndu-și aminte de poetul român carele de la 1848 se află pe țărniuri străine și carele se numește Bolintineanu”.

Reîntors în țară, în 1857, petrece cîtva timp la Iași, unde-l cunoaște pe A. I. Cuza, iar din octombrie 1858 îl întâlnește redactor responsabil la gazeta „Dimbovița” din București, căreia îi dă o foarte pronunțată orientare unionistă.

După Unirea Principatelor din 1859, Bolintineanu devine colaborator de seamă al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, ale cărui reforme le sprijină cu toată ființa, cu deosebire în calitatea sa de ministru al Instrucțiunii și al Cultelor.

Către anul 1870 îl întâlnim bolnav și cît se poate de sărac. În 1872 este internat în spitalul Pantelimon din București, iar în august același an închide ochii, fiind înmormîntat lângă biserica din satul său natal, Bolintinul de Vale. Acuzatoare pentru acele vremi de indiferență față de soarta celor ce-și închină viața binelui obștesc sînt următoarele rânduri desprinse dintr-un document contemporan, care consemnează moartea poetului în felul următor: „La 27 august 1872 a murit în spitalul Pantelimon, după o lungă și crudă boală, în cea mai neagră mizerie, fără familie, fără ajutor de nicăiri, în mijlocul nepăsării generale, poetul Dimitrie Bolintineanu.

Poet al redeschitării naționale, fost ministru al Cultelor și al Instrucțiunii, asistat în anii din urmă a boalei și mizeriei sale numai de un singur prieten devotat, anume Zane, a murit neștiut aproape de nimeni”.

D. Bolintineanu a scris atît versuri cît și proză, bogata sa moștenire literară fiind străbătută de simțăminte înalte morale, de omenie, însușire atît de caracteristică poporului nostru, din a cărui viață poetul și-a tras multă sevă. Creația sa însă este străbătută mai ales de un puternic și sfînt fior patriotic. Dragostea de Patrie și popor este trăsătura cea mai caracteristică a întregii opere bolintinene.

Din scrierile în versuri ale lui D. Bolintineanu încreștăm cicluri ca:

„Melodii Române”, din care reținem versurile:

„Ce țară mai poetică
Mai dulce decît tine
Își coperă coșitele
Cu flori așa divine”.

desprinse din „Cîntarea României”, care reprezintă cugetări versificate, inspirate din „Cîntarea României” a lui A. Russo, sau:

„Sînt însă orbi în lume, de inimă, de minte,
Aceștii, c-un cuvînt,
Merită ca să-i plîngem de tine înainte,
Trăiesc orbi în lumină și morți în viață sînt”

din poezia „La un orb”, în care, precum vedem, combate orbirea sufletească care-i mult mai periculoasă decît cea trupeză, apoi ciclurile „Basme”, „Florile Bosforului”, „Reverii”, „Satire politice”, „Macedonele”, din care reținem versurile:

„În deșert tu strîngi avere,
Viața n-ai s-o moștenești,
Moartea vine și te cere,
Și cu aur n-o oprești” —

din poezia „Moartea”, dar mai ales neîntrecutele sale „Legende istorice”, în care trecutul Patriei, virtuțile poporului nostru sînt evocate cu o puternică forță, cucerindu-ne la orice vîrstă prin căldura și autenticitatea lor. Toți eroii acestor versuri pun mai presus de orice iubirea pentru plainurile natale, pe care le apără, cu prețul vieții lor, împotriva tuturor doritorilor de cotropire. Reținem din acest ciclu titluri ca: Cea din urmă noapte a lui Mihai cel Mare, Preda Buzescu, Mama lui Ștefan cel Mare, Mircea cel Mare și solii, Fata de la Cozia, Visul lui Ștefan cel Mare, Bîrlad, Codrul Cosminului, Daniel Sibastru, Popa Stoica ș. a.

Din scrierile în proză, D. Bolintineanu ne este cunoscut cu deosebire prin volumele sale de călătorii, din care, prin mulțimea informațiilor pe care le cuprinde, se poate încheia o întregă istorie a locurilor și oamenilor pe unde a trecut. Reținem de aici „Călătorii pe Dunăre și în Bulgaria”, „Călătorii în Moldova”, pentru noi, ca creștini, importanța prezentînd și „Călătorii la Ierusalim în sărbătorile Paștelui și în Egipt”, și „Călătorii la români din Macedonia și Muntele Athos”.

Din dragostea fierbinte față de țara și poporul din care făcea parte, a izvorît viziunea cu adevărat profetică a lui D. Bolintineanu, exprimată în cunoscutele sale versuri:

„Viitor de aur țara noastră are
Și prevăz prin secolii a ei înălțare”.

Acest „prevăz” al său, această proorocire a sa se împlinește în anii noștri, cînd Patria noastră este angajată pe un drum de multilaterală „înălțare”, pentru binele tuturor fiilor ei.

În drumul său de cinstită și frumoasă înălțare, de afirmare pozitivă, internă și externă, poporul nostru însă nu uită nici o clipă pe toți cei ce și-au pus toată dragostea lor, tot devotamentul și priceperea lor în slujba celor mulți, între care la loc de seamă se numără și D. Bolintineanu.

Gh. Papuc

HRISTOS A ÎNVIAT!

Dangăt de clopot
Prin văi răsună,
Natura e-n șopot,
Creștinii s-adună.

E pace-n altar
Și-n plină tăcere,
S-aude glas rar
De Sfînta-nviere.

Blîndul părinte
Împarte lumină,
În zilele sfînte
Creștinii se-nchină.

Codru-nverzește
Și în tăcere,
Totul vorbește
De Înviere.

Zumzet de-albine
Cu aur din flori,
Vin ca să-nchine
Miresmele lor.

Izvorul din stîncă
Voios azi șoptește,
În pacea adîncă,
Pe Domnul slăvește.

Pe văi și coline
Apus s-a lăsat
În liniști divină
Hristos a înviat!

Georgeta Condur

De Izvorul Tămăduirii

Ca și în anii trecuți, în Vinerea luminată (18 aprilie 1969) Sf. Mănăstire „Brîncoveanu” de la Sîmbăta de Sus (jud. Brașov) și-a sărbătorit praznicul „Izvorul Tămăduirii”.

Cu acest prilej s-a săvîrșit — la Altarul din aer liber — Sf. Liturghie arhierescă de către Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, înconjurat de următorul sobor de preoți și diaconi: P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belascu, P. Cuv. Arhim. Serafim Popescu, P. C. Prof. Dr. Isidor Todoran, P. C. Prof. Dr. Corneliu Sirbu, P. C. prot. Dr. Vasile Coman-Brașov, P. C. prot. Moise Ionașcu-Făgăraș, P. C. preoți de la diferite parohii, C. arhid. Iosif Bolog și C. diacon Gheorghe Papuc de la Centrul arhiepiscopesc.

La priceasnă s-au ținut două predici.

În prima, P. C. prot. Moise Ionașcu-Făgăraș a vorbit credincioșilor despre dragoste și omenie, îndemnîndu-i să-și îplinească îndatoririle față de Biserică și față de Patrie.

În a doua predică de la priceasnă, P. Cuv. Arhim. Serafim Popescu a stăruit asupra bucuriei celei mari pe care o revărsă în sufletele credincioșilor Învierea Domnului.

După terminarea Sf. Liturghii a predicat P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belascu, care a arătat printre altele că cele care s-au învrednicit prima dată de bucuria Învierii Domnului au fost femeile mironosițe. Ele au văzut mai întîi mormîntul gol și au auzit cuvintele îngerilor: „Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat!” (Lc. 24, 5—6).

Primele cuvinte adresate de către Mintuitorul — după învierea Sa din morți — Sfinților Săi Apostoli au fost: „Pace vouă!” (In. 20, 19 și 21). Ceea ce însemnează că unul din darurile Învierii Domnului este pacea.

Cei ce vor să tulbure liniștea și pacea lumii se vor lovi de voința celor ce doresc fierbinte pacea și luptă pentru ea.

Dacă vom trăi toți credincioșii creștini așa cum ne învață Mintuitorul în dragoste, în lumina vieții curate, atunci în lume va fi pace, bună-voire, propășire și fericire.

Luînd cuvîntul, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae a rostit un cuvînt de învățătură și îndemn.

Pornind de la episodul vindecării ologului din naștere de către Sf. Apostol Petru (F. Ap. 3, 1—18), care i-a zis acestuia: „În numele lui Iisus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”, Înaltul Ierarh a arătat ce însemnează numele lui „Iisus Hristos” și puterea ce se revărsă asupra credincioșilor creștini prin rostirea în duh de rugăciune a acestui nume.

În continuare, Înalt Prea Sfinția Sa a lămurit pe ascultători cu privire la felurile nume ce există și la obligația ce decurge din purtarea acestor nume. „În primul rînd ne obligă numele de creștin... Numele acesta ne obligă să fim vrednici de Iisus Hristos, să fim vrednici de darurile pe care Biserica le revărsă în inima noastră prin Sf. Taine, prin rugăciunile ei. În al doilea rînd, fiecare își are numele de la Botez, nume care îl obligă să se poarte în conformitate cu sfințitul al cărui nume îl poartă. În al treilea rînd, este numele pe care l-au purtat strămoșii noștri cu cinste și cu vrednicie, pe care-l poartă poporul nostru și astăzi cu cinste și cu vrednicie, sub îndrumarea conducătorilor înțelepți și iubitori, și pe care fiecare trebuie să-l purtăm cu aceeași cinste și cu aceeași vrednicie”.

A încheiat cu îndemnul: „să ne angajăm aici la sfînta mănăstire... ca și în viitor, în fiecare zi, în fiecare clipă, să ne gîndim mereu că purtăm numele lui Iisus Hristos. că purtăm numele unui sfînt, că purtăm numele poporului român, să căutăm să fim vrednici de aceste nume și să ne arătăm vrednici de ele nu numai prin vorbe, ci și prin fapte”.

Apoi soborul s-a împărțit în trei: o parte — în frunte cu Înaltul Ierarh — a săvîrșit sfințirea apei la fîntînă și rugăciune de pomenire la mormîntul Mitrop. N. Bălan; șapte preoți au slujit Sf. Maslu; P. Cuv. Arhim. Serafim Popescu a împărțit pe credincioșii pregătiți în acest scop.

În felul acesta, praznicul „Izvorul Tămăduirii” a fost un moment de vibrație ortodoxă și românească, în care cei de față și-au înviorat conștiința îndatoririlor creștinești și cetățenești-patriotice.

C. S.

Binecuvîntarea bisericii din Braşov-Cetate

Duminică, 27 aprilie 1969, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a săvîrşit binecuvîntarea bisericii Sfînta Adormire din Braşov-Cetate.

În ajun, I. P. S. Sa se opreşte în parohia Cristian din preajma Braşovului, fiind primit — la orele 19 — de către credincioşi şi preoţi în faţa bisericii. Cuvîntul de bun venit îl rosteşte P. C. prot. Dr. Vasile Coman-Braşov. Îi răspunde I. P. S. Sa, exprimînd bucuria că a putut veni în această parohia ca împreună să ne simţim înfrăţiţi în munca pentru propăşirea Bisericii şi Patriei.

Este de faţă şi dl Gustav Bartmes, pastor al Cristianului şi decan al districtului evang. Braşov.

Se slujeşte apoi vecernia şi litia, răspunsurile fiind date de corul mixt al parohiei, condus de P. C. pr. Ioan Comşulea. În cadrul lor, I. P. S. Sa hiroteseşte întru protopop pe P. C. pr. pens. I. Micu.

Vorbînd credincioşilor despre arătarea Domnului ucenicilor Luca şi Cleopa în drum spre Emaus (Lc. 24, 13—32), P. C. prot. Dr. Vasile Coman îi îndeamnă să păsească mai departe pe calea progresului spre binele Bisericii şi al Patriei.

Dl pastor Gustav Bartmes adresează I. P. S. Sale un însufleţit cuvînt de bun venit şi stăruie asupra ecumenismului şi răspunderii Bisericilor în faţa lumii de azi.

Mărturisind bucuria de a-l avea pe I. P. S. Sa în mijlocul păstoriţilor săi, P. C. pr. Ioan Comşulea, parohul locului, evocă cîteva momente de seamă din viaţa bisericii şi a parohiei, făgăduind că va fi alături de toate acţiunile pentru progres, înfrăţire şi pace.

P. C. pr. pens. Ioan Micu mulţumeşte Înaltului Ierarh pentru distincţia acordată.

Reliefînd bucuria momentului, P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belaşcu arată că vremea de azi ne cheamă ca prin unitatea noastră bisericească să întărim unitatea poporului nostru. Să dăm dovadă că sîntem elemente de unitate, armonie şi pace!

Luînd cuvîntul, Înaltul Ierarh vorbeşte credincioşilor despre bucuria pe care o revărsă asupra vieţii noastre învierea Domnului nostru Iisus Hristos.

Nu au dreptate cei ce spun că viaţa aceasta este o vale a plîngerii. Căci odată cu învierea Domnului viaţa a biruit moartea şi s-a pus sub semnul biruinţei, al bucuriei. De acum greutăţile, suferinţele şi moartea sînt mijloace spre biruinţă. Viaţa creştină este viaţă de bucurie, care stă sub ocrotirea lui Hristos.

O mare bucurie a vieţii noastre este aceea pe care ne-o dă m u n c a pentru propăşirea Patriei şi a lumii întregi.

De asemenea, motiv de bucurie este faptul că dragostea lui Hristos adună toate Bisericile la un loc, ca să lucreze împreună pentru progres şi pace în toată lumea.

Înceie cu îndemnul de a paşi tot mai hotărît pe calea bucuriei, a unităţii şi păcii.

Duminică, 27 aprilie 1969, la orele 10, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae soseşte în faţa bisericii Sf. Adormire din Braşov-Cetate, restaurată, înnoită şi înfrumuseţată. Este întâmpinat de preoţi şi credincioşi, între care şi junii scheieni în ţinuta lor tradiţională. Cuvîntul de bun venit îl rosteşte P. C. prot. Dr. Vasile Coman, rugînd pe Înaltul Ierarh să binecuvînteze viaţa şi strădaniile păstoriţilor săi, precum şi exprimînd bucuria că cu acest prilej sînt de faţă şi reprezentanţii celorlalte culte din Braşov. Răspunzînd, Înaltul Ierarh remarcă faptul că credincioşii braşoveni sînt reprezentanţi de seamă ai Ortodoxiei şi buni fii ai poporului nostru.

Urmează slujba de binecuvîntare a bisericii şi apoi Sf. Liturghie arhierescă, pe care I. P. S. Sa le săvîrşeşte înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi. Răspunsurile sînt date de corul bisericii condus de P. C. pr. Gh. Diaconu-Uda.

La priceasnă predică P. C. vicar Tr. Belaşcu despre femeile mironosiţe şi — în legătură cu aceasta — despre rolul femeii în viaţa omenească, înfăţişînd cîteva pilde de femei celebre din istoria universală şi naţională. Îi îndeamnă pe credincioşi să continue a fi buni fii ai Bisericii şi ai Patriei.

După Sf. Liturghie, se citeşte cuvîntul de cinstire al I. P. S. Mitropolit Nicolae adresat P. C. pr. Gh. Diaconu şi N. Stoican, cel din urmă fiind distins şi cu brîu roşu. Urmează apoi hirote-

sirea întru protopresbiteri a P. C. pr. Ioan Comşa-Braşov vechi şi Ioan Popiţa-Braşov Nou.

În cuvîntul său, P. C. prot. Dr. Vasile Coman mulţumeşte lui Dumnezeu pentru această bucurie a încununării muncii de reînnoire şi înfrumuseţare a bisericii. Arată apoi contribuţia Bisericii noastre în istoria braşovenilor. În continuare, mulţumeşte credincioşilor pentru jertfele aduse, precum şi tuturor celor ce au contribuit la realizarea acestei opere. Încheie mulţumînd în chip deosebit Înaltului Ierarh, căruia îi dăruieşte o icoană a Sf. Ierarh Nicolae, lucrată în fir aurit şi de mătase naturală.

Luînd cuvîntul, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a vorbit credincioşilor despre trăsătura caracteristică a Braşovului ortodox: virtutea statorniciei.

De încheiere, mulţumeşte credincioşilor pentru felul în care a fost primit şi-i îndeamnă să muncească cu tragere de inimă pentru propăşirea Bisericii şi Patriei.

În continuare, Înaltul Ierarh miruieşte pe toţi credincioşii.

În cadrul agapei frăţeşti ce a urmat, ia cuvîntul dl Albert Klein, prim-preotul Bisericii Negre, care felicită pe credincioşii braşoveni ortodocşi pentru bucuria lor de azi. În ambianţa ortodoxă se simte ca în casa unei surori mai vîrstnice, care a păstrat un tezaur de rugăciune ce rămîne model de închinare pentru toţi credincioşii creştini.

Bine ai venit, Înalt Prea Sfinţite Părinte

„Pe oaspete, cînd vine să te vadă,
tu să-l primeşti cu ce ai tu mai drag“,
e-o lege din bătrîni, de noi ştiută...
Un oaspete ales primim în prag.

Ce daruri am putea să-i dăm cînd vine
cu primăvara, plin de gînduri bune,
cînd a pornit să binecuvînteze
poporul, după datine străbune?

Aceste cîmpuri verzi din Ţara Birsei,
fertile azi, cînd munca tuturor
şi-a adîncit răsădul de nădejde?
Să-i facă daruri splendide azi flora?

Sau casele din Schei, ca nişte cuiburi,
cu pitoresc veşmînt privind spre stradă,
curînd cu flori şi roz şi albe,
pe ele-ar vrea Înaltul să le vadă?

Dar ştim că îi e-atît de drag trecutul,
un codru des de oameni şi de fapte,
întîns de nu-i mai dai de capăt,
cu gene de lumină lîngă noapte.

INFORMAȚII

Duminică, 20 aprilie 1969, după Sf. Liturghie, în Catedrala mitropolitană din Sibiu, a fost săvîrşit un parastas în amintirea pururea pomenitului arhiepiscop şi mitropolit Nicolae Colan.

Parastasul a fost slujit de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi. Erau de faţă membrii familiei, prieteni şi cunoscuţi, precum şi un mare număr de credincioşi.

Răspunsurile funebre au fost date de corul bărbătesc al Catedralei, condus de P. C. prof. Gh. Şoima.

La sfîrşit, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a rostit un cuvînt în care a evocat personalitatea adormitului ierarh, schiţîndu-i viaţa şi activitatea ca autor, ca rector la Institutul Teologic din Sibiu, ca episcop la Cluj şi ca arhiepiscop şi mitropolit la Sibiu.

† Protopopul stavrofor MIHAIL NEAGU

În săptămîna luminată, 17 aprilie 1969, după o lună de suferinţă s-a stîns din viaţă protopopul stavrofor în pensie Mihail Neagu, la patriarhala vîrstă de aproape 82 de ani.

Născut la 23 septembrie 1887, în comuna Loameş, judeţul Sibiu, din părinţi plugari, a urmat şcoala elementară şi liceul în Sibiu la şcolile maghiare din vremea aceea, iar studiile teologice la fostul Institut Teologic „Andreian“ din Sibiu.

Căsătorindu-se în anul 1914 cu Maria Ittu, familia i-a fost binecuvîntată cu doi fii, Mircea şi Lucian.

Dl Carol Szabó, protopop reformat al Braşovului, declară că doreşte să trăim cu toţii în spiritul ecumenismului iubirii.

P. C. pr. Bela Kovács, reprezentantul prot. romano-catolic din Braşov, declară că credinţa comună în Iisus Hristos ne leagă puternic împreună, mai pîresus de orice deosebire de neam şi limbă.

În numele Bisericii luterane maghiare S. P. din Braşov, dl pastor Gheorghe Răduh exprimă ideea că numai acei credincioşi creştini sînt cu adevărat creştini, care participă la bucuria fraţilor lor în Iisus Hristos.

Au mai vorbit:

P. C. pr. I. Comşa (Braşov vechi), St. Tascianu (bis. Sf. Nicolae), N. Modoiu (secret. prot.), dl Gh. Păunescu (cons. parohial), P. C. prot. V. Coman şi P. C. vicar Tr. Belaşcu.

După ce relevă hărnicia şi spiritul de colaborare armonioasă care stau la baza înnoirii şi înfrumuseţării bisericii Sfînta Adormire din Braşov-Cetate, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae mulţumeşte coriştilor pentru executarea cîtorva bucăţi româneşti. De asemenea, mulţumeşte reprezentanţilor celorlalte culte, care ne-au cinstit cu prezenţa lor, precum şi reprezentanţilor autorităţilor locale şi Departamentului Cultelor.

Prezenţa Înalt Prea Sfinţitului nostru Mitropolit Nicolae în Cristian şi Braşov a prilejuit două momente de manifestare ortodoxă şi românească.

C. Sirbu

Lîngă biserica voievodală
lucrează acum diaconul Coresi,
îl întîlnim alături de tipare
cu slove aspre ca şi nişte gresii.

De-om zăbovi, pe-aproape, în Cetate,
îl întîlnim desigur pe Bariţiu,
lîngă Gazeta de Transilvania,
gătînd culturii noastre un solstiţiu.

Şi negreşit, lîngă Liceu, privirea
îl va găsi pe fâlnic Şaguna,
vorbînd de rostul şcolii noastre,
cu glasul său ce-aduce cu furtuna.

Vorbeam de daruri, dar Înalt Prea Sfinte,
acesta-i darul nostru cel de seamă,
sînt oamenii aceştia de faţă
ce-n inimă atît de drag Vă cheamă.

Sub cerul mai senin întîia oară,
Vă dăm urarea noastră cea fierbinte;
Să mai veniţi în pragul casei noastre
Întru mulţi ani, frumosi, Înalt Prea Sfinţel...

Preot Nicolae Modoiu

În 1914 a fost hirotont preot. În viaţa sa a îndeplinit mai multe funcţii în serviciul bisericii noastre — cu o preoţie activă de aproximativ 55 ani. Astfel, a fost casier al Arhiepiscopiei Sibiuului, preot la parohia Cenade, revizor contabil la Arhiepiscopie, preot la parohia Slimnic, prof. de religie la fosta şcoală normală din Sibiu. Între anii 1931—41 a fost duhovnic şi econom al fostei Academii Teologice „Andreiene“, apoi protopop al Sibiuului (1941—1950), paroh la parohia Sibiu-Cetate (Catedrală, 1950—1960) şi ultimii ani din viaţa sa, paroh la parohia ort. rom. Sibiu-Trei Stejari II (1960—1969). Preot conştiincios şi-a îndeplinit programul serviciilor religioase cu demnitate şi cu o rară punctualitate.

Prohodirea s-a făcut în Catedrala Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu, de un sobor de preoţi în frunte cu P. C. părinte Nichifor Todor protopopul judeţului Sibiu. Au asistat membrii familiei îndoliate, prieteni şi cunoscuţi, membrii Consiliului parohial ai ultimei parohii care a slujit-o şi o numeroasă asistenţă.

Despre activitatea preoţească şi viaţa de ansamblu a celui adormit a vorbit P. C. părinte protopop Nichifor Todor, exprimînd şi în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae toată compasiunea pentru pierderea pe care familia o încearcă.

Regretat de cei care l-au cunoscut, a fost condus pe ultimul său drum şi aşezat spre veşnică odihnă în cimitirul ortodox din Sibiu, alături de fiul său Lucian şi soţia Maria, decedată cu patru ani în urmă.

Dumnezeu să-l odihnească cu cei aleşi ai Săi.

Participant